

Arrest

nr. 215 688 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 maart 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 september 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.03.2018 werden ingediend door:

Naam: M. (..)

Voornaam: M. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 08.11.1980

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

en minderjarige zoon: V., M. G. M. (..) (RR (xxxxxxxxxxxxxx))

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene M. M. (..) doet een aanvraag gezinshereniging in functie van haar minderjarige zoon, zijnde M. O. S. D. (..) (RR (xxxxxxxxxxxxxx)), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag van betrokkene wordt geweigerd op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is haar verblijf ongewenst.

Op 26.07.2013 werd ertoe besloten betrokkene een inreisverbod van drie jaar te geven wegens illegaal verblijf en omdat betrokkene ervan werd verdacht de openbare orde te hebben geschonden (betekend op 27.07.2013). Uit het vonnis van 13.10.2014, dat intussen kracht van gewijsde heeft gekregen, blijkt dat de beschuldigingen aan het adres van betrokkene gegrond waren. Betrokkene werd correctioneel veroordeeld wegens doodslag, schuldig verzuim om aan een minderjarige hulp te verlenen tot een gevangenisstraf van vier jaar, met uitstel voor 5 jaar, met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van 2 jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Heden vraagt betrokkene het verblijfsrecht aan als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° als ouder van een minderjarig kind- Bij de aanvraag wordt echter geen enkel element aangehaald waarom het inreisverbod zou moeten worden opgeheven. Aangenomen mag worden dat betrokkene met deze aanvraag impliciet de opheffing vraagt van het inreisverbod, echter bij gebrek aan elementen /redenen om dit op te heffen specifiek door betrokkene aangebracht, kan enkel verondersteld worden dat betrokkene de familieband met haar zoon een voldoende reden acht om het inreisverbod op te heffen. Dit wordt heden betwist. Gezien betrokkene uiteindelijk daadwerkelijk veroordeeld is voor de ten laste gelegde feiten en uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is het inreisverbod nog steeds relevant en dient de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd te worden, des te meer daar het een aanvraag betreft in functie van één van haar minderjarige kinderen.

Bovendien is betrokkene nadien nog in aanraking geweest met de politie. Zo werd er op haar naam meerdere pv's opgemaakt die verband houden met drugstrafiek, -verkoop en -bezit (notitienummer AN.60.LB/10640113, AN.60.F1/10620315, AN.10.F1/11356315, AN.10.F1/01974514, AN.60.LB/12053913), en overige feiten waarvoor ze uiteindelijk niet is veroordeeld, maar die we niet zomaar naast ons kunnen neerleggen. Waar rook is, is vuur en wie zich correct gedraagt zal niet met dergelijke pv's in aanmerking komen. Ze heeft dus geen lessen getrokken uit het verleden en getuigt van weinig opvoedkunde en voorbeeldzin ten aanzien haar drie minderjarige kinderen met wie ze samenwoont.

Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan haar zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering (het niet opvolgen van een inreisverbod) leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het staat betrokkene en haar kinderen vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het feit dat betrokkene niet verder in België kan verblijven, hoeft

niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Wat de leeftijd betreft, betrokkene is nog jong en de kinderen zijn nog jong om ergens anders een leven uit te bouwen. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (vestiging in België sedert 26.01.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze slechts een relatief korte periode betreft. Er kan moeilijk rekening worden gehouden met de verblijfsduur sedert 2013 toen zij illegaal verbleef en het land reeds had moeten verlaten naar aanleiding van het inreisverbod dd. 26.07.2013 maar dit niet heeft gedaan.

Wat betreft de economische situatie blijkt uit de consultatie van de database van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Dolsis) dat betrokkene thans tewerkgesteld is. Echter, deze tewerkstelling vormt geen afdoende reden om verblijfsrecht toe te kennen. Uit de voorgelegde loonfiches die betrokkene bij de aanvraag gezinshereniging heeft voorgelegd om te bewijzen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om haar zoon ten laste te kunnen nemen, zoals voorzien in artikel 40 bis §4 laatste lid, blijkt dat deze ontoereikend zijn. Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Betreffende betrokkenes medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt betrokkenes recht op vestiging in het Rijk geweigerd overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige zoon die haar vergezelt. De gezinshereniging van V. M. G. M. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien zijn moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 42 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 10.1 RICHTLIJN 2004/38/EG

1. Verzoekster diende op 24 maart 2018 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing werd evenwel pas op 25 september 2018 aan verzoekster betekend.

Voor de beoordeling van huidig verzoek is de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn. Artikel 42, § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, *Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA*, C106/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van artikel 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 29 april 2004: Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de zes maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van artikel 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de zes maanden dient "getroffen en betekend". Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing. Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de aanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet. Het is

daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden.

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 25 september 2018. Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.2. In haar eerste middel betoogt de verzoekende partij in essentie dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38 geschonden is, tezamen met de terzake nationale bepalingen, omdat haar situatie hieronder valt en zij meent dat zij in bezit dient gesteld te worden van een verblijfskaart.

2.3. De Raad wijst evenwel op het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, *Diallo t/Belgische Staat*, waar het Hof als volgt geoordeeld heeft:

“44 Met zijn vijfde vraag, die vóór de derde en de vierde vraag moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, *Bensada Benallal*, C - 161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, *Dias*, C - 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, *O. en B.*, C - 456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, *Metock e.a.*, C - 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, *Dias*, C - 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

52 In het hoofdgeding blijkt echter uit het bij het Hof ingediende dossier ten eerste dat verzoeker niet met succes kan stellen een „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” te zijn die „ten laste” is van de betrokken burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 en artikel 4,

lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, zodat hij niet kan worden beschouwd als een „familielid” in de zin van die bepalingen (zie in die zin arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 54).

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (eigen markering).”

Zoals hieruit duidelijk blijkt kan de Raad niet anders besluiten dan dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38 niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving waar de nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet afgegeven worden aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat blijkt dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Europees Hof van Justitie.

Nu verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te genieten (zie bespreking tweede middel) kan zij zich niet dienstig beroepen op de overschrijding van de beslissingstermijn om alsnog verblijfsrecht af te dwingen.

2.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 43 EN 45 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 27 RICHTLIJN 2004/38/EG

1. Uit de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekster wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

“De aanvraag van betrokkene wordt geweigerd op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is haar verblijf ongewenst.”

De bestreden beslissing steunt expliciet op artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° (...); 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 45, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: “§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen

moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

2. De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Maar ze zijn verplicht dit op een strikte manier te doen, met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) omschrijft het begrip 'nationale veiligheid' als volgt: "Ten aanzien van het begrip "nationale veiligheid" blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44)." (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten. (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C-349/06, punt 35.)

3. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde vooreerst dat verzoekster op 26 juni 2013 een inreisverbod kreeg betekend van drie jaar (betekend op 27 juli 2013), omdat zij ervan verdacht werd de openbare orde te hebben geschonden. De gemachtigde stelt verder dat verzoekster correctioneel veroordeeld werd op 13 oktober 2014 tot een gevangenisstraf van vier jaar, met uitstel voor vijf jaar, met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van twee jaar. De gemachtigde stelt daarom dat de beschuldigingen terecht waren. Verderop in de bestreden beslissing stelt de gemachtigde, op basis van de veroordeling van verzoekster op 13 oktober 2014, als volgt: "Gezien de betrokkene uiteindelijk daadwerkelijk veroordeeld is voor de ten laste gelegde feiten en uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving".

Echter, het persoonlijk gedrag van verzoekster dient een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen alvorens de verblijfsaanvraag van verzoekster kan worden geweigerd.

Het vonnis van de correctionele rechtbank dateert van 13 oktober 2014. De feiten, waarover de strafrechtelijke veroordeling handelt, dateren van juli 2013.

Er is geen sprake van recidive, hetgeen ook niet wordt beweerd door de gemachtigde.

Verzoekster heeft haar leven opnieuw opgepakt. Zij woont samen met haar kinderen te 2100 Antwerpen, (...). Zij staan in voor hun opvoeding en zij werkte gedurende de tijd dat dit mogelijk was. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing: "wat betreft de economische situatie blijkt uit de consultatie van de database van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Dolsis) dat betrokkene thans tewerkgesteld is".

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stelt bovendien duidelijk: "Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen".

De gemachtigde kan daarom niet naar recht verantwoorden het persoonlijk gedrag van verzoekster thans een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

4. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing verder dat verzoekster nog in aanraking zou zijn gekomen met de politie. Daarbij worden verwezen naar enkele processenverbaal in verband met drugstrafiek, -verkoop en -bezit. De gemachtigde moet erkennen dat verzoekster inderdaad hiervoor

nooit werd veroordeeld en er geen enkele straf werd opgelegd, maar de gemachtigde stelt: "waar rook is, is vuur".

Dergelijke redenering gaat uit van een bijzonder groot vooroordeel ten aanzien van verzoekster, terwijl zij net haar leven op de rails heeft gezet (zie hierboven). Op basis van de nummers van de processen-verbaal lijken deze vooreerst gedateerd te zijn (van de periode 2013-2015). De gemachtigde citeert verder ook geen enkele passage uit deze processen-verbaal, waardoor dus geenszins blijkt wat het aandeel van verzoekster zou zijn geweest.

De gemachtigde miskent hiermee dan ook zijn bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C-349/06, punt 35). De loutere verwijzing naar enkele (oude) processen-verbaal waarbij verzoekster (op onduidelijke wijze) zou vermeld zijn, kan dan ook onmogelijk volstaan. Integendeel, de passage "waar rook is, is vuur" wijst net op een automatische aannahme van redenen van openbare orde om de verblijfsaanvraag te weigeren.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, blijkt een schending van artikel 43 en 45 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie."

2.6. Verzoekende partij is het in essentie oneens met het feit dat zij door haar gedrag aanzien wordt als een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving daar het vonnis waarnaar verwezen wordt dateert van 13 oktober 2014 en de feiten zelf van juli 2013. Er is ook geen sprake van recidive en zij heeft haar leven opnieuw opgepakt. Zij woont samen met haar kinderen en staat in voor de opvoeding ervan alsook werkte zij wanneer dit mogelijk was. Waar nog verwezen wordt naar processen-verbaal inzake drugstrafiek wijst zij erop dat zij hiervoor nooit werd veroordeeld en de verwerende partij enkel uitgaat van vooroordelen. Bovendien lijken deze processen-verbaal gedateerd (2013-2015). Er blijkt ook niet wat haar aandeel is geweest.

2.7. Artikel 43 van de vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

"§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 van de vreemdelingenwet luidt verder:

"§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de

gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3.

Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4.

Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan.

Uit deze wetsbepalingen blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigeren is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigeren ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze burger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.8. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag van betrokkene wordt geweigerd op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is haar verblijf ongewenst.

Op 26.07.2013 werd ertoe besloten betrokkene een inreisverbod van drie jaar te geven wegens illegaal verblijf en omdat betrokkene ervan werd verdacht de openbare orde te hebben geschonden (betekend op 27.07.2013). Uit het vonnis van 13.10.2014, dat intussen kracht van gewijsde heeft gekregen, blijkt

dat de beschuldigingen aan het adres van betrokkene gegrond waren. Betrokkene werd correctioneel veroordeeld wegens doodslag, schuldig verzuim om aan een minderjarige hulp te verlenen tot een gevangenisstraf van vier jaar, met uitstel voor 5 jaar, met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van 2 jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Heden vraagt betrokkene het verblijfsrecht aan als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° als ouder van een minderjarig kind- Bij de aanvraag wordt echter geen enkel element aangehaald waarom het inreisverbod zou moeten worden opgeheven. Aangenomen mag worden dat betrokkene met deze aanvraag impliciet de opheffing vraagt van het inreisverbod, echter bij gebrek aan elementen /redenen om dit op te heffen specifiek door betrokkene aangebracht, kan enkel verondersteld worden dat betrokkene de familieband met haar zoon een voldoende reden acht om het inreisverbod op te heffen. Dit wordt heden betwist. Gezien betrokkene uiteindelijk daadwerkelijk veroordeeld is voor de ten laste gelegde feiten en uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is het inreisverbod nog steeds relevant en dient de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd te worden, des te meer daar het een aanvraag betreft in functie van één van haar minderjarige kinderen.

Bovendien is betrokkene nadien nog in aanraking geweest met de politie. Zo werd er op haar naam meerdere pv's opgemaakt die verband houden met drugstrafiek, -verkoop en -bezit (notitienummer AN.60.LB/10640113, AN.60.F1/10620315, AN.10.F1/11356315, AN.10.F1/01974514, AN.60.LB/12053913), en overige feiten waarvoor ze uiteindelijk niet is veroordeeld, maar die we niet zomaar naast ons kunnen neerleggen. Waar rook is, is vuur en wie zich correct gedraagt zal niet met dergelijke pv's in aanmerking komen. Ze heeft dus geen lessen getrokken uit het verleden en getuigt van weinig opvoedkunde en voorbeeldzin ten aanzien haar drie minderjarige kinderen met wie ze samenwoont.(..)"

2.9. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wijst de verwerende partij er in de eerste plaats op dat verzoekende partij op 13 oktober 2014 veroordeeld werd wegens doodslag en schuldig verzuim om aan een minderjarige hulp te verlenen. Voor deze feiten werd verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar, met uitstel voor vijf jaar, met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van twee jaar. De verwerende partij wijst op de ernst en de aard van de gepleegde feiten.

Het administratief dossier bevat het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen waaruit blijkt dat verzoekende partij als babysit het kind waarop zij paste opzettelijk slagen heeft toegebracht met de dood tot gevolg. Uit de feiten blijkt dat op 26 juli 2013 een ambulance ter plaatse moest komen omdat het kind, geboren op 12 februari 2012 en aldus op het ogenblik van de feiten nog geen jaar oud was, stuiptrekkingen vertoonde. De verwondingen waren zeer ernstig en het kind overleed op 28 juli 2013 ten gevolge van de opgelopen verwondingen. De gerechtsdeskundige kwam tot de conclusie dat het kind overleden is ten gevolge van een opgelopen craniocerebraal trauma, type "abusive head trauma". Uit verder onderzoek blijkt dat de feiten zich moeten hebben voorgedaan 's morgens tijdens het verblijf van de babysit. De verklaringen van verzoekende partij dat er in de voormiddag van 26 juli 2013 niets gebeurd zou zijn, zijn vanuit medisch standpunt niet geloofwaardig. Verzoekende partij blijft formeel ontkennen dat er iets gebeurd is met het kind en zij laat zelfs ter terechtzitting uitschijnen dat er iets moet gebeurd zijn bij de moeder van het slachtoffer. Uit verder onderzoek blijkt ook dat verzoekende partij reeds rond de middag en ten laatste om 13u wist dat er iets zeer ernstig mis was met het slachtoffer en zij was op dat ogenblik al door twee personen aangesproken om een ambulance te bellen. Uiteindelijk werd er pas om 15u24 contact opgenomen met de hulpdiensten. De correctionele rechtbank oordeelt dat de feiten voldoende bewezen zijn en stelt: *"De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Beklaagde kon haar driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke integriteit."*

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij van 29 juli 2013 tot 10 juli 2014 in de gevangenis heeft verbleven waarna zij na het betalen van een borg in voorlopige vrijheid werd gesteld en zij na haar veroordeling op 19 juni 2015 opnieuw werd aangehouden waarna zij diezelfde dag 's avonds voorlopig in vrijheid werd gesteld.

De verwerende partij oordeelt in de eerste plaats dat *"uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is het inreisverbod nog steeds relevant en dient de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd te worden, des te meer daar het een aanvraag betreft in functie van één van haar minderjarige kinderen."*

De Raad oordeelt dat verzoekende partij bezwaarlijk de ernst van de door haar gepleegde feiten kan ontkennen. Zoals duidelijk blijkt uit de gepleegde feiten heeft zij een uitermate jong kind en derhalve een weerloos persoon, dermate verwond met de dood tot gevolg. Daarenboven blijkt ook dat zij nagelaten heeft de hulpdiensten tijdig te verwittigen. Uit het vonnis blijkt verder dat verzoekende partij de door haar gepleegde feiten ontkende en bovendien trachtte in de schoenen te schuiven van de moeder van het slachtoffer, hetgeen naar het oordeel van de Raad geenszins doet getuigen van enig schuldinzicht. De gedragingen van verzoekende partij zijn dermate laakbaar en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst toe door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het gegeven dat de feiten dateren van juli 2013 doet aan deze vaststelling geen afbreuk nu uit deze feiten het karakter van verzoekende partij naar voren is gekomen waarbij redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij zich opnieuw door haar karakter kan overgeven aan dergelijke feiten. Zo heeft ook de correctionele rechtbank erop gewezen dat verzoekende partij haar driften niet onder controle kon houden en onvoldoende rekening hield met andermans fysieke integriteit. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat de persoonlijke ingesteldheid van verzoekende partij gewijzigd is waardoor zij door haar gedrag actueel niet langer kan beschouwd worden als een voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij oordeelt dan ook niet kennelijk onredelijk dat uit de aard en de ernst van de feiten nog steeds een actuele bedreiging blijkt.

2.10. Daarenboven wijst de Raad erop, samen met de verwerende partij, dat verzoekende partij niet alleen gekend is voor hoger vermelde feiten, maar dat ten aanzien van haar ook diverse processen-verbaal werden opgesteld voor feiten van drugsbezit, verkoop van drugs, kinderpornografie, en in- en uitvoer van drugs.

Verzoekende partij betoogt wel dat zij voor deze feiten niet werd veroordeeld, maar zij kan hierin ten dele niet worden gevolgd. Immers bevat het administratief dossier een uittreksel uit het strafregister van verzoekende partij waarop niet alleen de hoger vermelde veroordeling wordt vermeld, maar tevens een veroordeling op 16 december 2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor kinderpornografie, meer bepaald het bezit van zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's of andere beeld dragers. Voor deze feiten werd zij veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van 100 euro of een vervangende gevangenisstraf van een maand, eveneens met uitstel gedurende drie jaar.

Ook het bezitten van kinderpornografie vormt een zekere inbreuk op de openbare orde (zie conclusie van advocaat-generaal Bot, overweging 75, in de zaak Tsakouridis (HvJ 23 november 2010, C-145/09)) en kan niet anders dan als zwaarwichtig worden beschouwd.

De veroordeling voor deze feiten, hoewel de verwerende partij enkel verwijst naar het proces-verbaal terzake, versterkt net de bevinding van de verwerende partij dat verzoekende partij door haar gedrag beschouwd kan worden als een voldoende ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde.

De Raad meent dat uit deze feiten nogmaals de persoonlijke ingesteldheid van verzoekende partij naar voren komt ten aanzien van de meest kwetsbaren in de samenleving, zijnde kinderen, zodat uit deze feiten terecht door de verwerende partij kan besloten worden dat zij door haar gedrag nog steeds aanzien kan worden als een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het gegeven dat deze feiten blijken het proces-verbaal dienaangaande ook dateren van 2013, doet hieraan geen afbreuk.

Verder blijkt ook dat het administratief dossier een bevraging van het ANG (de algemene nationale gegevensbank van de politie) bevat waaruit blijkt dat nog tal van andere processen-verbaal op naam van verzoekende partij werden opgesteld:

AN.60.F1/10620315 Drugs/in- en uitvoer

AN.10.F1/11356315 Drugs/in- en uitvoer

AN.10.F1/01974514 Drugs/in- en uitvoer

AN.60.LB/10640113 Drugs/verkoop

AN.60.LB/12053913 Drugs/bezit

Daar waar uit de nummers van de processen-verbaal inderdaad blijkt dat bepaalde van deze feiten zich reeds in 2013 hebben voorgedaan, blijkt evenwel dat verzoekende partij ook in 2014 en 2015 nog geverbaliseerd werd voor drugsfeiten, dit is aldus na de feiten inzake doodslag en schuldig verzuim.

Het loutere feit voorts dat zij voor deze drugsfeiten niet veroordeeld werd, doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van hetgeen vermeld in de processen-verbaal en maakt evenmin dat de verwerende partij binnen haar beoordelingsbevoegdheid deze feiten niet mee in overweging zou mogen nemen en hieromtrent een beslissing op verblijfsrechtelijk vlak neemt. Verder komt uit de bevraging van het ANG genoegzaam naar voren waaruit de gepleegde drugsfeiten bestaan en gaat het niet alleen om bezit maar ook om verkoop als in- en uitvoer van drugs. Door te betogen dat hieruit haar aandeel niet blijkt, tracht de verzoekende partij enkel de gepleegde feiten te minimaliseren maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het gehele criminele parcours van verzoekende partij. Niet alleen heeft zij de dood van een zeer jong kind veroorzaakt, maar heeft zij zich daarnaast ook ingelaten met kinderpornografie en drugsdelicten. Zelfs al zou aangenomen kunnen worden dat het aandeel van de verzoekende partij in de gepleegde drugsdelicten niet groot was, dan nog kan geen abstractie gemaakt worden van het geheel van de gepleegde strafbare feiten waaruit de laakbare ingesteldheid van verzoekende partij naar voren is gekomen zodat deze feiten niet kennelijk onredelijk doen besluiten dat zij nog steeds kan beschouwd worden als een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

De Raad benadrukt verder dat voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde het niet vereist is dat verzoekende partij ook veroordeeld is. Feiten die doen vrezen dat de verzoekende partij de openbare orde voldoende ernstig kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende. Het argument dat de verwerende partij van een *“bijzonder groot vooroordeel”* ten aanzien van de verzoekende partij uitgaat, is voorts gelet op de bespreking hoger geenszins ernstig.

De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze stelt dat de gepleegde feiten getuigen van weinig opvoedkunde en voorbeeldzin ten aanzien van haar drie minderjarige kinderen waarmee ze samenwoont. De Raad herhaalt dat uit de vastgestelde feiten duidelijk een bepaalde ingesteldheid van verzoekende partij naar voren komt die de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze doet besluiten dat zij thans door haar gedrag nog steeds aanzien kan worden als een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Het argument dat zij zich thans gedraagt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster wijst erop dat zij instaat voor de zorg en opvoeding van haar minderjarige zoon: M. O. S. D. (...). Hij heeft de Nederlandse nationaliteit en een legaal verblijf. De vader is volledig afwezig. Zij zijn allen woonachtig te 2100 Antwerpen, (...) en vormen een hecht gezin.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

3. Door de bestreden beslissing wordt het evenwel onmogelijk gemaakt voor verzoekster om zich nog verder te vestigen in België. De minderjarige zal hierdoor, ondanks zijn Nederlandse nationaliteit (Unieburger), genooddaakt worden om het grondgebied te verlaten. Dit zou een disproportionele inmenging uitmaken op het beschermde gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, temeer omdat verzoekster (minstens actueel) geen bedreiging vormt voor de openbare orde (zie het tweede middel).

De stelling van de gemachtigde dat de kinderen nog jong zijn en elders hun leven kunnen uitbouwen, doet hieraan geen afbreuk. Immers, verzoekster kan haar kroost in België voorzien in hun levensbehoeften. Dit kan niet buiten België. Verzoekster heeft immers familieleden wonen in België die haar steunen en met wie ze ook effectief samenwoont. Zij delen de kosten van hun huishouden.

Bovendien wonen verzoekster en haar kinderen reeds jarenlang in België. De kinderen hebben hier hun leven weten uit te bouwen en gaan in België naar school. Daarnaast hebben haar kinderen een verschillende nationaliteit (Nederlands, maar ook Surinaams).

De bestreden beslissing schendt hierom artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, samen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.13. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.16. Verzoekende partij betoogt dat zij instaat voor de zorg van haar minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit dat legaal in België verblijft. Door haar het verblijf te weigeren zal haar kind gedwongen worden het grondgebied te verlaten. De stelling dat de kinderen nog jong zijn en elders hun leven kunnen uitbouwen doet hieraan geen afbreuk. In België kan zij voorzien in hun levensonderhoud wat zij niet elders kan. Zij heeft hier immers familieleden die haar steunen en met wie ze ook effectief samenwoont. Zij delen de kosten van het huishouden. Allen wonen hier ook al jarenlang en de kinderen gaan hier naar school. De kinderen hebben bovendien een verschillende nationaliteit.

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij oog gehad voor het gezinsleven van verzoekende partij. Zij motiveert dienaangaande als volgt: *“Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan haar zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering (het niet opvolgen van een inreisverbod) leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het staat betrokkene en haar kinderen vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het feit dat betrokkene niet verder in België kan verblijven, hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Wat de leeftijd betreft, betrokkene is nog jong en de kinderen zijn nog jong om ergens anders een leven uit te bouwen. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (vestiging in België sedert 26.01.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze slechts een relatief korte periode betreft. Er kan moeilijk rekening worden gehouden met de verblijfsduur sedert 2013 toen*

zij illegaal verbleef en het land reeds had moeten verlaten naar aanleiding van het inreisverbod dd. 26.07.2013 maar dit niet heeft gedaan."

Met haar betoog dat haar Nederlands minderjarig kind België zal moeten verlaten omdat zij zorg draagt voor het kind, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij geen gezinsleven kan hebben met dit kind – alsook haar andere kinderen – in een ander land dan België. Zij maakt niet aannemelijk dat zij zich met haar kinderen – ook al hebben deze een verschillende nationaliteit – niet kan begeven naar Nederland of Suriname om aldaar verder te verblijven. Evenmin kan zij overtuigen met haar bloot betoog als zou zij enkel in België in het levensonderhoud van de kinderen kunnen voorzien. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins gevolgd kan worden in haar betoog dat zij in staat is om in België in het levensonderhoud van haar kinderen te voorzien. Immers, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is het inkomen dat verzoekende partij in België vergaart onvoldoende om haar zoon, en bij uitbreiding aldus haar andere kinderen, ten laste te nemen.

Zoals verder blijkt uit het administratief dossier verblijft verzoekende partij nog maar relatief kort in België, vanaf 2013, en is zij er desondanks toch in geslaagd om tewerkgesteld te worden. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij elders, zoals in Nederland of Suriname, niet over een even groot aanpassingsvermogen beschikt om via tewerkstelling aldaar wel in het levensonderhoud van haar kinderen te voorzien. De Raad merkt hierbij op dat de moedertaal van verzoekende partij het Nederlands is zodat er zich alvast geen taalprobleem voordoet. Het argument dat zij alhier ook ondersteund wordt door familieleden, wat trouwens slechts bij een bewering blijft, kan evenmin overtuigen. Immers, zelfs als het aangenomen moet worden dat zij financieel ondersteund wordt door familieleden in België, dan ziet de Raad niet in waarom deze familieleden haar van hieruit niet verder financieel kunnen ondersteunen in het buitenland. Bovendien ziet de Raad evenmin in waarom verzoekende partij de vaders van de kinderen niet mee zou kunnen laten instaan voor de financiële ondersteuning van de kinderen.

Wat betreft de minderjarige kinderen van de verzoekende partij blijkt verder uit nazicht van het administratief dossier dat haar zoontje, geboren in 2008 en van Surinaamse nationaliteit, pas in België is sinds 2013. Haar andere twee minderjarige kinderen, zijnde haar dochter geboren op 26 augustus 2003 in Suriname en van Nederlandse nationaliteit, en haar zoon, geboren op 13 augustus 2001 in Suriname en eveneens van Nederlandse nationaliteit, blijken slechts sinds 2015-2016 in België aanwezig te zijn. Bijgevolg is het verblijf van de kinderen in België relatief kort en blijkt niet dat zij zich niet, of niet meer, zouden kunnen aanpassen in een ander land zoals Nederland of Suriname. Er kan ook aangenomen worden dat alle kinderen de Nederlandse taal machtig zijn zodat dit voor hen evenmin een obstakel vormt. Verder blijkt uit het administratief dossier ook dat de vader van het jongste kind in Suriname verblijft en de vader van de oudste twee kinderen woonachtig is in Nederland zodat deze kinderen zeker nog connecties hebben met Suriname of Nederland. Er liggen geen gegevens voor waaruit blijkt dat de kinderen niet in Suriname of Nederland naar school zouden kunnen.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen hinderpalen aan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in het buitenland.

Voor zover verzoekende partij nog zou betogen dat door de bestreden beslissing haar kinderen met Nederlandse nationaliteit gedwongen worden het grondgebied van de Unie te verlaten, voor zover dit al aangenomen kan worden nu verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij met haar kinderen niet in Nederland kan verblijven, dient gesteld dat het Europees Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming is voor zover het gebaseerd is op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al brengt die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich mee om het grondgebied van de Unie te verlaten (HvJ, 8 mei 2018, zaak C-82/16, overweging 92).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.18. Daar artikel 7 van het Handvest eenzelfde inhoud kent als artikel 8 EVRM, maakt de verzoekende partij gelet op de bespreking hoger evenmin een schending van dit artikel aannemelijk.

2.19. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending aannemelijk van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

2.20. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER